

Regulacja sektora energetycznego w Polsce w kontekście polityki energetycznej Unii Europejskiej

<https://doi.org/10.33141/po.2012.04.06>

Rafał Nagaj

Przeгляд Organizacji, Nr 4 (867), 2012, ss. 24-27
www.przeглядorganizacji.pl
Towarzystwo Naukowe Organizacji i Kierownictwa (TNOiK)

Wprowadzenie

Transformacja ustrojowa w Polsce spowodowała, że zaprzestano centralnego sterowania cenami towarów i usług, a przedsiębiorstwa w większości przypadków stanowią własność prywatną. Nie we wszystkich sektorach gospodarki nastąpiła jednak pełna prywatyzacja i wycofanie się państwa z wpływu na decyzje cenowe przedsiębiorstw. Sektory tzw. użyteczności publicznej zostały poddane stopniowym procesom demonopolizacji i deregulacji. Droga do tego celu stało się poddanie tychże sektorów polityce przemysłowej, polegającej na utworzeniu wyspecjalizowanej instytucji regulacyjnej, która została wyposażona w zestaw narzędzi umożliwiających kontrolę działalności przedsiębiorstw.

Jednym z takich sektorów jest rynek energii, w którym potrzebę prowadzenia regulacji wyjaśnia się specyfiką wytwarzanego produktu i potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego. Jeżeli jednak do 2004 r. ideą polityki regulacyjnej i przemian w sektorze energetycznym była chęć utworzenia rynku energii z wyodrębnionymi rodzajami działalności, to po wstąpieniu Polski do Unii Europejskiej regulacja jest podporządkowana potrzebie realizacji polityki wspólnotowej. Polityka energetyczna UE, kładąca duży nacisk na aspekt środowiskowy i integrację europejskiego rynku, w coraz większym stopniu determinuje kształt krajowych polityk regulacyjnych. Celem artykułu jest prezentacja zmian w polityce regulacyjnej rynku energetycznego w Polsce w kontekście polityki energetycznej prowadzonej przez Unię Europejską. W artykule zostaną zaprezentowane idee wspólnotowej polityki energetycznej i zmiany regulacyjne, jakie wynikają z tejże polityki dla sektora energetycznego w Polsce.

Istota i modele regulacji

Jednym z założeń polityki gospodarczej Unii Europejskiej jest liberalizacja rynku. Nie ulega jednak wątpliwości, że w niektórych branżach sposobem do realizacji tegoż celu są aktywne działania regulacyjne ze strony władz państwowych. Rynek wspólnotowy podlega wielu regulacjom, które ściśle określają zakres działalności i możliwości rozwoju przedsiębiorstw. Mówiąc o regulacji, warto określić, co rozumie się pod tym pojęciem. Posługując się definicją prezentowaną przez D.F. Spulbera, regulacja są to określone reguły albo działania podejmowane przez organy rządowe, które oddziałują bezpośrednio na mechanizm alokacji na rynku lub pośrednio poprzez oddziaływanie na decyzje konsumentów i firm

od strony popytu i podaży¹⁾. W Unii Europejskiej jest rozwijana regulacja sektorowa, która odnosi się głównie do sektorów użyteczności publicznej, gdzie bardzo często przedsiębiorstwa funkcjonują w warunkach monopolu naturalnego. W tych sektorach gospodarki działania regulatorów są skupione na czterech głównych obszarach, które wymienia A. Kahn: kontroli wejścia, kształtowaniu poziomu cen, regulacji jakości i warunków świadczenia usług oraz zobowiązaniu przedsiębiorstw do obsługi wszystkich klientów pod pewnymi warunkami²⁾.

Tradycyjna teoria regulacji została ukształtowana głównie przez szkołę chicagowską i stworzoną przez nią ekonomiczną teorię regulacji. Zgodnie z nią przychylną podejmowania działalności regulacyjnej przez rząd są działania realizowane przez określone grupy nacisku, zabiegające o korzystne dla nich rozwiązania regulacyjne. Regulacja jest pojmowana jako rezultat gry popytu i podaży. Na uwagę zasługują tutaj zwłaszcza dwie koncepcje: model G. Beckera³⁾, bazujący na koncepcji konkurencji pomiędzy grupami interesu o zasoby polityczne oraz model G. Stiglera⁴⁾, opierający swoje rozważania na założeniu, że osoby działające w polityce dążą do maksymalizacji swojej użyteczności, a celem regulacji jest redystrybucja dochodów i bogactwa społecznego.

Koncepcje nowej regulacji zakładają natomiast, że celem regulacji jest kreacja konkurencyjności, tj. przekształcenie rynku o strukturze monopolu naturalnego w rynek, gdzie o poziomie cen decyduje gra popytu i podaży. Mimo że koncentracja rynkowa umożliwia korzystanie z efektów skali, to brak rywalizacji na rynku nie motywuje przedsiębiorstwa do dbałości o jakość usług i wpływa na mniejszą podaż towarów na rynku. Tym samym konsumenci są zmuszeni do płacenia wyższych cen i ponoszenia skutków nieefektywności monopolisty. Z tego względu regulacja skupia się na oddziaływaniu na poziom cen na rynku.

Nowa regulacja cen opiera się przede wszystkim na koncepcji regulacji kosztowej (stopy zwrotu) oraz bodźcowej (pułapu cenowego). Wyróżnić tutaj można dwa modele regulacji: *ex ante* i *ex post*. Regulacja *ex ante* opiera się na zasadzie ustalania cen i stawek opłat na przyszły okres. Taryfy są kształtowane na podstawie przeszłych danych kosztowych i prognoz co do przyszłej sytuacji spółek, a zatwierdzone decyzją regulatora będą stosowane w przyszłym okresie. W przypadku regulacji *ex post* regulowane przedsiębiorstwo samodzielnie kształtuje taryfy i wprowadza je. Poziom cen jest kształtowany tutaj swobodnie przez przedsiębiorstwo, a rola instytucji nadzorującej sprowadza się jedynie do kontroli w czasie ich stosowania i ewentualnej interwencji,

jeśli są naruszane interesy odbiorców lub wzrosty cen nie są uzasadnione. W modelu regulacji *ex post*, przeciwnie niż przy metodzie *ex ante*, regulowany podmiot nie ma obowiązku przedstawiania cen i stawek opłat do zatwierdzenia instytucji nadzorczej.

Europejska polityka energetyczna

Kwestia regulacji na rynku energetycznym jest podkreślana w dokumentach Unii Europejskiej od początku jej istnienia. Już w Traktacie Rzymskim, podpisanym w marcu 1957 r., podkreślono potrzebę utworzenia wspólnego rynku energetycznego na obszarze Europy. Traktat z Maastricht podpisany w lutym 1992 r., mimo że nie dotyczył bezpośrednio kwestii energetycznych, określił jako główny utworzenie jednolitego rynku wewnętrznego gospodarki unijnej. Następnie w Traktacie Lizbońskim określono, że energetyka jest jednym z celów polityki Unii Europejskiej. W traktacie⁵⁾ w art. 176a określono, że polityka Unii Europejskiej powinna zapewniać prawidłowe funkcjonowanie rynku energii, bezpieczeństwo energetyczne, rozwijać połączenia energetyczne pomiędzy sieciami państw członkowskich oraz wspierać efektywność energetyczną. Cele polityki energetycznej Unii Europejskiej określone zostały natomiast w Zielonej Księdze⁶⁾, a są nimi: ● trwałość ● konkurencyjność ● bezpieczeństwo zasobów.

Uznano, że do realizacji powyższych celów jest potrzebne utworzenie wewnętrznych rynków energii i gazu, które są gwarancją bezpieczeństwa dostaw energii i solidarności energetycznej państw członkowskich. Ponadto postulowano dyskusję pomiędzy państwami członkowskimi na temat zróżnicowania źródeł energii oraz potrzebę stworzenia jednolitej zewnętrznej polityki energetycznej. Wśród zadań priorytetowych podkreślono potrzebę walki ze zmianą klimatu, a ochrona środowiska stała się odąd jednym z celów strategicznych polityki energetycznej UE. W marcu 2007 r. Rada Europejska zobowiązała się do zmniejszenia do 2020 r. łącznych emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie o co najmniej 20% w stosunku do poziomu z 1990 r. Celowi temu winny towarzyszyć wzrost efektywności energetycznej, promocja odnawialnych źródeł energii oraz system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie⁷⁾. Polityka „3x20%” zakłada m.in., że do 2020 r. wzrośnie udział odnawialnych źródeł energii w zużyciu finalnym i nastąpi redukcja emisji zanieczyszczeń. Z tego powodu państwa członkowskie zostały zobowiązane do przygotowania działań, dzięki którym osiągnięty zostanie ten cel.

Unia Europejska podnosi rangę zintegrowania polityk krajowych na rzecz rozwoju rynku wewnętrznego. Służyć temu mają liberalizacja rynków krajowych, wsparcie kompetencyjne krajowych organów regulacyjnych oraz utworzenie unijnej instytucji nadzorczej. Realizację tych celów wspierają dyrektywy: elektroenergetyczna⁸⁾ i gazowa⁹⁾, uchwalone w ramach tzw. III pakietu liberalizacyjnego. Dyrektywa 2009/72/WE¹⁰⁾ wprowadza m.in. obowiązek rozdzielenia prawnego i funkcjonalnego operatorów systemu przesyłowego, zapewnienia niezależności regulatorowi od rządu poprzez wprowadzenie kadencyjności urzędowania. Ponadto regulator został obciążony zadaniem dbania o znoszenie barier rozwoju rynku wspólnotowego. W celu rozwoju rynku wspólnotowego i współpracy transgranicznej została

powołana¹¹⁾ Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (CEER). Do kluczowych obszarów jej pracy w 2011 r. należą¹²⁾:

- implementacja III pakietu liberalizacyjnego,
- bezpieczeństwo dostaw i ochrona konsumentów,
- zmiany klimatu, odnawialne źródła energii i efektywność energetyczna,
- obrót energią, rozwój i integracja rynków regionalnych,
- wymiana transgraniczna.

Polityka regulacyjna w sektorze energetycznym w Polsce

Model regulacji w Polsce jest zdeterminowany prowadzoną polityką energetyczną¹³⁾, która wśród głównych narzędzi do jej realizacji wyróżnia:

- regulacje prawne,
- efektywny nadzór właścicielski,
- bieżącą regulację prowadzoną przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
- monitorowanie rynku przez prezesa UOKiK,
- aktywne uczestnictwo Polski na forum Unii Europejskiej i udział w kształtowaniu wspólnotowej polityki energetycznej.

Regulacja rynku energetycznego w Polsce odbywa się na dwóch poziomach: legislacyjnym i instytucjonalnym. Pierwszy poziom stanowi ustawa *Prawo energetyczne*¹⁴⁾ (UPE), której przepisy w dużym stopniu są determinowane przez prawo unijne, które musi być implementowane w prawodawstwie krajowym. Jej zadaniem jest „tworzenie warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędnego i racjonalnego użytkowania paliw i energii, rozwoju konkurencji, przeciwdziałania negatywnym skutkom naturalnych monopoli, uwzględniania wymogów ochrony środowiska, zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych oraz równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców energii”¹⁵⁾.

Drugi poziom stanowią zaś instytucje nadzorcze, wśród których wyróżnić należy przede wszystkim: prezesa URE, ministra właściwego do spraw gospodarki, prezesa UOKiK oraz ministra skarbu państwa. Centralnym organem administracji rządowej realizującym zadania z zakresu regulacji energetyki jest zgodnie z art. 21 UPE prezes URE. Zakres działań prezesa URE jest określony w art. 23 UPE oraz kilku innych ustawach, a jednym z najważniejszych jest zatwierdzanie i kontrolowanie stosowania taryf¹⁶⁾ energii elektrycznej, paliw gazowych i ciepła. W odniesieniu do spółek elektroenergetycznych zajmujących się dystrybucją, gdzie regulacja trwa najdłużej, stosuje się metodę regulacji bodźcowej opartą na formule RPI-X, natomiast w odniesieniu do spółek przesyłowych oraz gazowniczych przychód regulowany określa się metodą kosztową.

Warto nadmienić, że przy metodzie bodźcowej są wykorzystywane elementy analizy benchmarkingowej, gdzie przedsiębiorstwa energetyczne są porównywane między sobą i są wyznaczane parametry poprawy ich efektywności. Pomimo postulatów o zmianę sposobu regulacji, stale jest stosowana w Polsce metoda *ex ante*. Jedną z przyczyn jest asymetria informacyjna, czyli fakt, że regulator nie ma dokładnej informacji o rezerwach tkwiących w przedsiębiorstwie w obszarze poprawy efektywności kosztowej. W przeciwnym przypadku regulator musiałby prowadzić bardzo dokładny

audyt kosztów działalności przedsiębiorstw, co podnosiłoby koszty regulacyjne. Kolejnym argumentem przeciwko formule *ex post* jest fakt, że jest ona preferowana dla rynku, gdzie mechanizmy konkurencji dobrze funkcjonują. W Polsce nadal niewiele podmiotów korzysta z zasady TPA, zatem istniałoby duże prawdopodobieństwo wykorzystywania przez przedsiębiorstwa sieciowe pozycji monopolistycznej na rynku¹⁷⁾.

Aktualnie funkcjonujący w Polsce model regulacji, wspierany przez prowadzone procesy restrukturyzacyjne, opiera się na:

- kreacji i rozwoju konkurencyjności na rynku hurtowym i detalicznym,
- taryfikacji sieciowej działalności energetycznej,
- stopniowym wprowadzaniu i udoskonalaniu metody bodźcowej opartej na formule RPI-X, uzupełnionej o analizę benchmarkingową¹⁸⁾,
- prywatyzacji przedsiębiorstw energetycznych.

Obecne zmiany w modelu regulacji rynku energii w Polsce to efekt polityki energetycznej Unii Europejskiej. Implementacja dyrektyw spowodowała wprowadzenie zasady *unbuilding* prawnego (wcześniej został wprowadzony *unbuilding* rachunkowy) i obowiązku zapewnienia niezależności operatorom systemów przesyłowych i dystrybucyjnych, celem rozwoju konkurencyjności na rynku sieciowym. Warto pamiętać, że od lipca 2007 r. wszyscy odbiorcy energii elektrycznej uzyskali możliwość zmiany dostawcy, a od czerwca 2011 r. porównania cen sprzedawanej energii na obszarze działania danej spółki dystrybucyjnej. Działania te mają wesprzeć praktyczne wdrożenie zasady TPA, a podmiotem odpowiedzialnym za monitoring tych działań jest niezależny organ regulacyjny (prezes URE). Ponadto wprowadzono obowiązek wprowadzenia instytucji sprzedawcy z urzędu, co ma zapewnić ochronę dla odbiorców przed odłączeniem od sieci.

Cel środowiskowy w polityce energetycznej Unii Europejskiej spowodował, że aktualnie polityka energetyczna Polski zakłada wzrost udziału odnawialnych źródeł energii w finalnym zużyciu energii do poziomu 15% w 2020 r. i 20% w 2030 r. Prezes URE został odpowiedzialny za zagwarantowanie przesyłu energii odnawialnej przez krajowych operatorów i monitorowanie realizacji przez przedsiębiorstwa wytwórcze i obrotu, sprzedające energię odbiorcom końcowym, obowiązku kupna energii elektrycznej z odnawialnych źródeł w określonych normach wskaźnikowych¹⁹⁾. Ponadto został stworzony system umarzania świadectw pochodzenia (tzw. zielone certyfikaty²⁰⁾), w ramach którego przedsiębiorstwa wytwórcze i obrotu mają obowiązek uzyskiwać i przedstawiać do umorzenia prezesowi URE świadectwa pochodzenia energii wytworzonej ze źródeł odnawialnych²¹⁾.

Nowelizacja ustawy *Prawo energetyczne* w 2010 r., implementując dyrektywy unijne, wyposażyla prezesa URE w dodatkowe uprawnienia. Zaliczyć do nich należy:

- zatwierdzanie instrukcji ruchu i eksploatacji sieci dystrybucyjnych i przesyłowych,
- opracowywanie wytycznych i zaleceń do planów rozwoju przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją gazu lub energii,
- urozmaicenie, poszerzenie katalogu kar pieniężnych, które może wymierzać prezes URE,
- wydawanie i umarzanie świadectw pochodzenia biogazu rolniczego oraz świadectw pochodzenia z kogeneracji dla jednostek opalanych metanem lub gazem uzyskiwanym z biomasy.

Podsumowanie

Wszelkie zmiany dokonywane w ostatnich latach w polityce regulacyjnej w odniesieniu do sektora energetycznego w Polsce są zdeterminowane polityką energetyczną Unii Europejskiej i uchwalanymi dyrektywami. Komisja Europejska, uchwalając dyrektywy w ramach tzw. III pakietu liberalizacyjnego, stała się podmiotem decydującym o charakterze krajowej polityki regulacyjnej w odniesieniu do sektora energetycznego. Celem regulacji stała się kreacja konkurencyjności, rozumiana jako element gwarantujący bezpieczeństwo dostaw energii. Na straży tej polityki stoi niezależny od rządu organ regulacyjny. Prezes URE został wyposażony w nowe kompetencje i uprawnienia, a jednocześnie został obciążony nowymi obowiązkami.

Coraz większe znaczenie w decyzjach podejmowanych przez przedsiębiorstwa odgrywa potrzeba dbania o środowisko naturalne i szersze wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii. Regulator krajowy musi coraz ściślej współpracować z innymi regionalnymi instytucjami nadzorczymi, wspierając jednocześnie rozwój energetycznej wymiany transgranicznej. Unia Europejska, kształtując politykę regulacyjną w państwach członkowskich, dąży do stworzenia ponadnarodowej instytucji regulacyjnej, która będzie organem nadrzędnym w stosunku do krajowych instytucji regulacyjnych. Istnieje z tego względu potrzeba stworzenia nowego modelu regulacji bądź udoskonalenia obecnie funkcjonującego i uzupełnienia go o ekonomikę zmian klimatycznych.

dr Rafał Nagaj

Wydział Nauk Ekonomicznych i Zarządzania
Uniwersytetu Szczecińskiego

PRZYPISY

¹⁾ D.F. SPULBER, *Regulation and Markets*, MIT Press, Cambridge 1989, s. 37.

²⁾ A.E. KAHN, *The Economics of Regulation. Principles and Institutions*, vol. I, MIT Press, Cambridge, London 1991, s. 2-3.

³⁾ G.S. BECKER, *A Theory of Competition Among Pressure Groups for Political Influence*, „Quarterly Journal of Economic” 1983, vol. 98, no. 3.

⁴⁾ G.J. STIGLER, *The Theory of Economic Regulation*, „Bell Journal of Economics” 1971, no. 2 (Spring).

⁵⁾ *Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską*, Dz. U. UE nr C306 z 17.12.2007.

⁶⁾ Komisja Wspólnot Europejskich, *Zielona Księga. Strategia na rzecz zrównoważonej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii*, Bruksela dnia 8.3.2006, KOM (2006) 105 wersja ostateczna, s. 19-20.

⁷⁾ Kwestie te są określone w *Decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych*, Dz. U. UE nr L 140/136, oraz w *Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE*, Dz. U. UE nr L 140/16.

⁸⁾ *Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE*, Dz. U. UE nr L 211/55.

⁹⁾ *Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE*, Dz. U. UE nr L 211/94.

¹⁰⁾ Państwa członkowskie mają czas na jej wdrożenie do 3 marca 2011 r. za wyjątkiem art. 11 dotyczącego zagadnień certyfikacji w odniesieniu do krajów trzecich (tutaj termin to 3 marca 2013 r.).

¹¹⁾ Na mocy *Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki*.

¹²⁾ CEER, *European Energy Regulators' 2011 Work Programme, C10-WPDC-20-07*, Brussels 6 December 2010, s. 6-7, dostępne w internecie http://www.energy-regulators.eu/portal/page/portal/EER_HOME/C10-WPDC-20-07_public%20WP2011_15-Dec-2010-Clean.pdf (stan na 29.05.2011).

¹³⁾ *Polityka energetyczna Polski do 2030 roku*, Ministerstwo Gospodarki, Warszawa 10 listopada 2009 r., „Monitor Polski” nr 2, poz. 11.

¹⁴⁾ *Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne*, Dz. U. 2006, nr 89, poz. 625, nr 104, poz. 708, nr 158, poz. 1123 i nr 170, poz. 1217; Dz. U. 2007, nr 21, poz. 124, nr 52, poz. 343, nr 115, poz. 790 i nr 130, poz. 905; Dz. U. 2008, nr 180, poz. 1112 i nr 227, poz. 1505; Dz. U. 2009, nr 3, poz. 11, nr 69, poz. 586, nr 165, poz. 1316, nr 215, poz. 1664 oraz Dz. U. 2010, nr 21, poz. 104 i nr 81, poz. 530.

¹⁵⁾ Art. 1 ust. 2 UPE.

¹⁶⁾ Wymienione również przez ustawodawcę jako główne narzędzie do realizacji polityki energetycznej. Zob. *Polityka energetyczna Polski do 2030 roku*, op. cit., s. 32.

¹⁷⁾ Przykład Szwecji, gdzie jest stosowana regulacja *ex post* pokazuje, że dobrze rozwinięty musi być również system rozstrzygania roszczeń ze strony odbiorców oraz sprawny system sądowiczy. Praktyka rozstrzygania procesów wskazuje, że Polska nie jest gotowa na tę formułę regulacji. W większości państw europejskich stosuje się regulację *ex ante*. Z formuły *ex post* w 2005 r. zrezygnowała także Finlandia.

¹⁸⁾ Aktualnie funkcjonuje ona tylko w podsektorze dystrybucji energii elektrycznej.

¹⁹⁾ Procentowe minimalne ilości niezbędne do spełnienia są określone w *Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzenia danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii*, Dz. U. nr 156, poz. 969.

²⁰⁾ Funkcjonują także certyfikaty żółte i czerwone dla energii wytwarzanej w kogeneracji.

²¹⁾ W sytuacji niespełnienia tego obowiązku przedsiębiorstwa mają obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej.

BIBLIOGRAFIA

[1] CEER, *European Energy Regulators' 2011 Work Programme, C10-WPDC-20-07*, Brussels 6 December 2010, s. 6-7, dostępne w internecie http://www.energy-regulators.eu/portal/page/portal/EER_HOME/C10-WPDC-20-07_public%20WP2011_15-Dec-2010-Clean.pdf (stan na 29.05.2011).

[2] *Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE*, Dz. U. UE nr L 211/55.

[3] KACZMARSKI M., *Bezpieczeństwo energetyczne Unii Europejskiej*, Wydawnictwa Akademickie i Profesjonalne, Warszawa 2010.

[4] KOMISJA EUROPEJSKA, *Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions „Energy 2020 - A Strategy for Competitive, Sustainable and Secure Energy”*, Brussels 10.11.2010, COM (2010) 639 final, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:0639:FIN:EN:PDF> (stan na 30.05.2011).

[5] KOMISJA EUROPEJSKA, *Zielona Księga. Strategia na rzecz zrównoważonej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii*, Bruksela dnia 8.3.2006, KOM (2006) 105 wersja ostateczna.

[6] MALKO J., *Regulacja sektora energii elektrycznej w świecie polityki niskowęglowej*, „Energetyka Ciepła i Zawodowa” nr 1/2009.

[7] *Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne*, Dz. U. 2006, nr 89, poz. 625 (z późn. zm.).

Regulation of Poland's Energy Sector in Relation to EU Policy

The EU Energy Policy, which was introduced by the EU exerts more and more influence on Poland's Energy Sector. Its influence requires Poland to comply with the EU Law and its directives, the Regulatory Authority is as such is equipped with the necessary regulatory devices according to EU directives. The implementation of The Third Legislative Package and the Environmental Policy has resulted in continual changes in EU strategy, which have been reflected in changes in the regulations within Poland's Energy Sector. The main aim of this article is an analysis of the regulations operating in Poland's Electricity Sector in relation to the EU Energy Policy.